

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Cha Tôi** của thi hữu **Nguyễn Cang**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

(Hình chụp song thân lúc tuổi 70)

CHA TÔI

Đã hơn nửa thế kỷ trôi qua, ở cái tuổi gần đất xa trời, tôi mới viết về người cha yêu quý của mình cũng nhân ngày Father's Day, như nén hương lòng kính dâng lên người quá cố đã hy sinh cả đời cho tôi. Tuổi thơ của tôi không may mắn như những đứa trẻ khác, có thể nói là một bất hạnh ngay từ lúc tôi mang tiếng khóc chào đời!

Lúc 6 tuổi sống chung với cha mẹ ở vùng bất an ninh, tánh mạng của ba tôi bị đe dọa thường xuyên do hai thế lực kinh chống nhau quyết liệt là Cao Đài và Việt Minh. Việc này lại đe dọa tới sinh mạng của tôi thế mới gọi là oan khiên địa tạng! Họ (?) tìm cách giết ba tôi nhưng may mắn đêm đó ba tôi vắng nhà, họ kê súng vào đầu tôi bảo: “Ba mày trốn thì mày phải thế mạng”. Trong tích tắc cận kề cái chết bỗng tên cầm đèn pin gạt khẩu súng tên kia qua một bên, chúng lúng lúng một hồi rồi biến mất trong màn đêm đen kịt. Như vậy là Trời đã cứu tôi! Từ đó cứ chiều đến là má tôi dẫn tôi vào rừng để trốn chạy kẻ săn người. Vào rừng không mền chiếu, không mùng che muỗi nên chưa đầy 2 tháng tôi bị muỗi đốt, bị sốt rét trầm trọng tưởng chết. Thấy vậy, má tôi không vào rừng trốn nữa mà gọi tôi ở đậu nhà bà con làng kế bên, hơn một năm sau tôi lưu lạc xuống Trảng-Bàng.

Chắc có bạn thắc mắc: Làng gì mà ghê gớm như vậy? Xin thưa đó là làng Rừng Da, xã Lợi-Thuận, quận Bến-Cầu, tỉnh Tây-Ninh (sát biên giới Campuchia) thời diêm 1945-1954. Ở Trảng-Bàng ông Dượng (Thầy Lý) xin cho tôi vào học lớp Tư (lớp 2 bây giờ), được gần 1 năm thì tôi bị bệnh “ban cua” tưởng chết, bà cô lật đật nhấc về quê bảo má tôi xuống Trảng-Bàng gấp để chở tôi về quê chôn, vì đêm qua tôi bất tỉnh không cựa cựa. Chưa đầy 1 ngày mà má tôi đã xuống tới Trảng-Bàng chở tôi về quê chôn. Một lần nữa ông Trời lại ra tay cứu tôi. Tôi không chết, má tôi vào xóm trong hốt thuốc Nam cho tôi uống, được 10 thang thì tôi hết bệnh! Sau khi hết bệnh, tôi trở lại Trảng-Bàng học tiếp, cũng nhằm lúc bãi trường, sang năm học mới, cô Chi chuyển tôi sang lớp Tư do thầy Cón phụ trách. Tôi học lớp tư 2 năm, sau đó tôi chuyển về Tỉnh Tây-Ninh, nhờ ba tìm được việc làm ở Nhà Đèn tỉnh lỵ. Cuộc sống bây giờ tương đối dễ chịu, cha mẹ anh em sum họp một nhà!

Nhưng cũng từ đây tôi cảm thấy lo sợ vì ba tôi thường đánh tôi liên tục do bất cứ lỗi lầm lớn nhỏ gì cũng không tha. Ba tôi đánh tôi bằng roi mây mua ở chợ, mỗi lần má tôi mua 4,5 cây. Ba tôi chỉ đánh mình tôi thôi vì tôi là con trai cả, các chị và em ít khi bị đòn. Khi nào roi gãy hết thì mua cây khác. Mỗi lần bị đòn tôi la hét kinh khủng vì đau đớn, những lần roi hằn những vết máu, tôi cong người chịu đựng hết 15 roi còn giam lại 5 roi. *Lúc ấy tôi thương má tôi vô cùng, bà lúc nào cũng thủ sẵn chai cù-là Mac-Shu, khi dứ trận đòn, bà kéo quần tôi xuống thoa thật nhanh vào những vết thương đau điếng! Tôi không hiểu tại sao ba tôi lại đánh tôi dữ dội như vậy? Không biết có người nào khác bị đòn như tôi hôn? Có 2 trận đòn mà tôi nhớ mãi không quên. Lần nhứt tôi leo xuống hồ cạn công cộng bằng xi-măng của nhà máy nước, bắt cá thia-thia, tôi tưởng đây là cá thiên nhiên, ai ngờ có người nuôi cá trong đó, họ mắng vồn ba tôi, tôi bị một trận đòn như tử, má tôi xức gần hết chai cù-là mà tôi vẫn không đứng dậy nổi! (lúc này tôi đang học lớp nhứt, lớp 5 bây giờ). Lần thứ nhì là lúc ba tôi chuyển sang làm thợ kỹ ở Tòa Hành Chánh Tây-Ninh. Chánh phủ cấp cho một căn nhà, phía sau có một khoảng đất trống, tôi dọn đất trồng đu đủ, rau cải nhưng con ông Trưởng Ban Kinh Tế (Trần Văn X.) nhà gần đó ra can ngăn không cho, anh ta nói phần đất đó của anh ta xí trước rồi, tôi cãi lại, anh ta vào méc ba tôi, tôi bị một trận đòn sanh tử! Ba tôi đánh tôi bằng bàn tay cứng ngắt vào đầu, tôi ngã ngửa ra sau, té nhào! Chị tôi sợ hãi bảo tôi xin lỗi ba, tôi tức giận: “Em không có lỗi gì hết, con cái nghèo khổ thiếu thốn như thế này không phải lỗi tại con mà do cha mẹ!” Ba tôi nhảy tới đánh tiếp, tôi lăn ra ngoài, bỏ bữa cơm chiều (lúc này tôi đang học lớp sáu, gia đình có 7 người con, ba tôi làm việc vất vả mà đồng lương thì thấp nên thiếu thốn mọi bề. Ngoài ra, còn bị sai vặt, chèn ép đủ điều khiến ba tôi buồn bực sinh quạu với con cái!). Ba tôi bị mặc cảm thua kém bà con họ hàng, bè bạn,*

về nhiều phương diện, nên thường xử ép con cái. Hiểu được trạng thái tâm lý này, tôi không còn giận ba nữa, đồng thời rút ra được bài học kinh nghiệm: Muốn sống vinh quang phải tự mình phấn đấu vươn lên...Đến đầu năm đệ Ngũ, tôi không còn bị đòn. Tuy vậy vẫn có khoảng cách giữa cha con trong nhà. Ba rất nghiêm khắc với con cái, chúng tôi rất sợ ba, nên có việc gì nan giải cũng không dám hỏi ý ba hay tâm sự điều chi. Thằng em kể tôi đang học đệ nhất công lập Tây-Ninh bỗng dưng bỏ học, đi lính mà không báo cho ba tôi biết, tôi thấy ba trầm tư, buồn bã không nói ra lời. Ông trở nên đăm chiêu, sống lặng lẽ, không còn tiếp xúc với bạn bè. Tôi thấy thương ba tôi nhiều hơn, ông rất cô đơn trong những năm tháng cuối đời. Năm 1959, tôi thi rớt Trung Học Đệ Nhất Cấp, ba tôi sợ tôi bị bắt quân dịch ra chiến trường Miền Trung nguy hiểm, nên cho tôi xuống Sài-Gòn học luyện thi Trung Học Đệ Nhất Cấp và Tú Tài. Gia đình lúc này đã nghèo khổ lắm rồi, chưa có đứa con nào đi làm để giúp thêm tài chánh. Nay ba phải trích ra một số tiền lớn cho tôi ăn học, thật là một hy sinh cao cả, tôi nhớ ơn ba và cảm động vô cùng. Năm 1963, tôi thi đỗ vào trường Sư Phạm Sài-Gòn, phải học trong 2 năm, tôi rất ái ngại vì làm sao ba tôi có đủ tiền nuôi tôi trong 2 năm? Vậy mà ba tôi làm được nhờ đóng góp tiền bạc của người chị thứ Ba (chị mới đi dạy, chưa lập gia đình). Rồi thời gian qua mau, tôi ra trường về dạy học tại Gò-Công, sau đó đổi về Sài-Gòn, tôi vừa dạy học vừa cấp sách tới trường, kết quả khả quan, tôi đậu Khả Năng Sư Phạm Trung Cấp Sài-Gòn, rồi đậu cử nhân Đại Học Văn Khoa Sài Gòn cũ, đồng thời chuyển ngạch giáo sư. Được tin tôi thi đậu ba mừng lắm. Ba mãi nguyện vì thấy thằng con trai học dở năm xưa nay đã thành công trong cuộc sống, và mặc dù nhiều khó khăn chồng chất nó vẫn kiên trì mài kinh sử, làm gương tốt cho những đứa em sau này tiến lên! Năm 1972, ba về hưu lại mang bệnh nặng phải mổ sỏi ống mật vì bị nghi ung thư.

Giữa thành phố Sài-Gòn bao la biết nơi nào mà trị bệnh? Tôi đưa ba vào bệnh viện Nguyễn Văn Học (Gia-Định), may mắn gặp lại người bạn cũ thuở còn đi học ở trọ nhà Bà Thầy đường Cống Quỳnh (Sài-Gòn) là bác sĩ Phan Văn T., hiện là Giám Đốc Bệnh Viện Nguyễn Văn Học, kiêm Giáo Sư Đại Học Y Khoa Sài-Gòn, giúp đỡ tận tình. Dầu xa nhau hơn 15 năm nhưng anh rất tử tế nhận mổ ngay sáng mũi cho ba tôi mà không qua thủ tục chờ đợi. Cám ơn bạn PVT nhé! Hết bệnh ba tôi rất vui, ba thường hỏi tôi về chuyện này chuyện nọ, tôi cũng vui lây niềm vui của ba.

Sau 1975, gia đình ly tán, tôi ít khi về lại Tây-Ninh thăm cha mẹ. Ba tôi mất trong hoàn cảnh cực kỳ đen tối của thời bao cấp: bàn tủ ghế bán sạch cũng không đủ tiền mua gạo, con cái tôi tả không đứa nào có khả năng mua cho ba một viên thuốc bao tử, ba phải uống diêm sinh (sulfur) để trấn thống cơn đau, kết quả ba bị xuất huyết bao tử mà chết! Một cái chết vô lý, tức tở, khi ấy tôi cũng vừa đậu phỏng vấn đi Mỹ theo diện HO (1992), một cuộc phỏng vấn đầy cam go, nín thở do chính Trưởng Phái Đoàn Mỹ trực tiếp hỏi. Ba không còn dịp đưa tiền đưa con ra sân bay đi nước ngoài. Sao ba không rán đợi vài tháng nữa khi con sang Mỹ sẽ mua thuốc gởi về cho ba? Và ba cũng không còn cơ hội nhận những thùng quà từ Mỹ gởi về. Riêng má, tôi cũng không gặp bà trong chuyến đi này vì sợ bà đau buồn sinh bệnh, khi vĩnh viễn xa tôi, nên các chị em tôi không cho bà ra sân bay tiễn tôi. Bà mất sau khi tôi tới Mỹ được 5 năm.

Mới đó mà hơn 30 năm trôi qua kể từ ngày tôi rời bỏ đất nước. Hôm nay tôi yên vị nơi xứ người, trong tuổi già bóng xế, chợt nhớ cha mẹ anh em thuở hàn vi mà chạnh lòng. Công ơn cha mẹ như trời biển làm sao tôi đền đáp cho được? Bây giờ còn lại là niềm vui và hạnh phúc quanh con cháu. Cuộc sống đầy đủ về vật chất lẫn tinh thần cũng không thay thế được niềm nhớ khôn nguôi về cha mẹ trong những ngày bần hàn nơi quê nhà. Một nén

hương lòng kính dâng Ba Má nhân ngày lễ Father's Day! Ba ơi!
Con thương nhớ Ba lắm Ba biết không?

Nguyễn Cang
(June 16, 2023)